

Like the full moon says

THEATER MALPERTUIS /
BÉRENGÈRE BODIN &
IVAN FATJO

Lijftijd

Mia Vaerman

Gezien op 17 maart 2026
Stuk, Leuven

Een voorstelling over de eerste rimpels en andere ouderdomskaaltjes van twee midden veertigers: als boomer keek ik er met een milde glimlach naar. Wat meewarig wel. Wacht maar over twintig jaar. Maar in alle clichés over oud worden en 'dus' (?) vergeten en het struikelen over woorden en eigen voeten, voelde de performance hopeloos oubollig aan.

27 MAART 2026

Bérengère Bodin en Ivan Fatjo leerden elkaar kennen op de dansschool in Anger (Frankrijk) in de jaren 2000. Met deze voorstelling vieren ze hun reünie nadat ze elk hun eigen succesvolle weg gingen. Ze zijn nu allebei precies vijvenveertig. Met clownstreken, ballonnen en wat confetti fêteren ze dat op de Bühne. Maar hun party lijkt meer gemaakt voor een kinderfeestje of de geriatrie-afdeling. Ze zetten het op als een soort circusact, met de lichtvoetigheid en de fratsen die erbij horen.

De kleine studio tegenover de grote zaal in STUK in Leuven is knus en erg warm. Ik trek mijn wintertrui uit. Ivan Fatjo - met vossenmasker en kale-kop-pruik - duwt een roltafeltje waaraan een ballon zweeft de speelvloer op. Op het tafeltje liggen wat attributen klaar: zakdoeken, neusspray en andere middeltjes (voor de frêle luchtwegen, zo zal blijken). Hij slaat één noot aan op een gitaar, duikt de publiekstribune in om een pakje te overhandigen bij een toeschouwer, keert terug op de speelvloer en slaat de noot nog eens aan. Simpele prelude.

Bérengère Bodin komt op in een knalrode boxersshort en met een giraffenmasker. Ze spreken nu met z'n tweeën de toeschouwers aan en vragen her en der naar hun leeftijd. 44, 57, 27. Leo is 73. De jonge tieners die ook in de zaal zitten, spreken ze gek genoeg niet aan. Niet hun doelpubliek?

The show must go on

De show is opgebouwd uit een afwisseling van licht acrobatische toeren, een goocheltruc met rode zakdoek, voorzichtige clownerieën. Verder maken ze praatjes met het publiek en dansen ze - soms alleen, dan weer in een pas de

deux. Je snapt dat ze daar allebei een rijke carrière aan danken. Tussendoor verkleden ze zich, en al wat ze niet meer kunnen gebruiken duwen ze onder de mat – witte, zwarte en grijze lopers die over elkaar gekruist liggen. Wat minder mooi oogt, negeren ze. Zo interpreteer ik het. Er vallen regelmatig stiltes.

De interacties met de toeschouwers zijn gezellig/gezapig.

Met hun fratsen relativeren ze het ernstige danswerk waar ze hun leven tot nu toe aan wijdden. Achter het virtuoos excelleren schuilt immers hard zwoegen en ... slijtage. Hun lichamen raken uitgeput, hun billen zijn minder stevig. Het lijf kraakt onder het gewicht van de leeftijd. Lijftijd. Als ze als voorzichtige acrobaten om beurten bovenop de gestrekte benen van de andere gaan liggen, vallen bij Fatjo de zweetdruppels vanonder zijn kalekopmasker recht in de ogen van Bodin. Maar *the show must go on*.

De interacties met de toeschouwers zijn gezellig/gezapig, en het wat oudere publiek gaat gewillig in op hun voorstellen. Tot Bodin de drieënzeventiger op de eerste rij toeroept: "Leo, niet slapen he!" Ik kan mij niet voorstellen dat hij het apprecieert. De flauwe opmerkingen aan zijn adres komen nog een paar keer terug. (Voor deze recensent voelt het als ageism).

Het cijfer vijfenveertig is een feit en het verval dus imminent. Zo is tenminste de teneur van de performance.

Bérengère Bodin danst sensueel en beheerst elke spier en pees. Haar lichaam oogt tenger en afgetraind, en haar blik springt van kinderlijk guitig naar verleidelijk. Last van haar leeftijd, hoezo? Bij de work-out die Ivan Fatjo aanzet, zie je duidelijk dat hij alleen maar doet alsof het hem zwaar valt – al skipt hij de push-ups. Zijn bast is iets meer geblokt dan die van een prille jongeling, maar krom of uitgezakt is die allerminst. Geeft niet, natuurlijk: het cijfer vijfenveertig is een feit en het verval dus imminent. Zo is tenminste de teneur van de performance. "Même age, même combat" bemoedigen ze elkaar.

Een vol uur spelen ze met die bekommernis en met hoe je de strijd tegen de tijd met grappen en vriendschap te lijf gaat. Daar staan al die clownerieën en die babbels voor, begrijp ik. Al priemt ook hier een schurend cliché: de vrouw Bérengère hamert op de kwalen. Ach hoe ze alles vergeet! "On perd les clefs ... et le nord," lamenteert ze in het Frans én herhaalt ze in het Nederlands. Dat systematisch vertalen komt gekunsteld over. De man Fatjo staat wél elke dag vrolijk op. Hij is zelfs blij met minder haar en meer gezicht, verzekert hij (ook onder zijn kale pruik blijkt hij kaal). Terloops trekt hij Bérengères hals, kaken en voorhoofd strak naar achteren met zijn handen.

Volle maan

De titel van de voorstelling 'Like the Full Moon Says' (woorden van dirigent Teodor Currentzis) gaat verder met '... everything will come back'. Jaren zijn maar cijfers. Verlangen en plezier, liefde en lust komen altijd weerom. En daar draait het leven toch om?

Ik snap de boodschap, maar wat ik zie strookt niet met die wijsheid. Midcareer kwetsbaar is nog niet uitgeteld oud. Bodin wil een huisje met een kerselaar om

er in de schaduw haar verdriet een plek te geven. Voor mij klinkt dat als rouwen om een voorbij bestaan. Wel mooi: als Ivan Fatjo zijn hoofd beschildert met zwarte strepen, zie je tegelijk een gerimpelde oude én een stoere krijger. Het clowneske komt er dan scherper door, en meteen licht ook de gevoeligheid op die voor hem met zijn Costa Ricaanse afkomst samenhangt. Die krijger gaat terug op zijn verre voorvaders. Hier zit de toon juist.

Twee dagen ervoor zag ik de voorstelling ‘No Dreams, No Gold’ van Ingrid Berger Myhre en Lassa Passage: twee mid-twintigers die vol humor speelden met hun eigen lichamelijke en psychische tekortkomingen. Ook hier een duo, een afrekenen met gebreken, een mix van genres (muziek, dans, TED-talk,...) Ze zetten een fenomenaal duet op over het belang van de pauze (in een muziekstuk, in je dag, je bestaan). Maar wat startte als een wat wee medley-onderonsje, bogen ze om tot een virtuoos staaltje muziek en dans. Die evolutie naar een climax was een belangrijk gegeven. Het euforische slotakkoord.

De clichés ruiken muf. De karikaturen zijn te algemeen en daardoor vrijblijvend.

Dat mis ik bij ‘Like the Full Moon says’. Het thema van ouder worden en het besef daarvan in je midlife is een boeiend onderwerp. Iedereen loopt er ooit tegenaan (als je geluk hebt). Maar in deze voorstelling blijft dat gegeven halfslachtig: de mix tussen dans, mime-achtig theaterspel, vage acrobatie en het voorzichtig clowneske legt de echte gevoeligheid niet bloot. De clichés ruiken muf. De karikaturen zijn te algemeen en daardoor vrijblijvend. Met hun virtuoze dansen hadden ze het relatieve van hun leeftijd nochtans perfect kunnen aantonen. Want geef toe: liefde en lol volstaan niet om de tijd te overbruggen. Je wil ook wat kunnen en tonen wat je waard bent. Dat geldt niet alleen voor dansers, ook voor toeschouwers.

De voorstelling hapert als een plaat op een oude platendraaier uit de jaren zeventig. Overkill: op een gegeven moment zingen ze mee op ‘Those were The Days My Friend’ van Mary Hopkin uit 1968! Een oud nummer ja, maar vooral ook oubollig.